

A close-up photograph of a man and a woman in a white knit blanket. The man is on the left, kissing the woman on the cheek. The woman is on the right, smiling and looking down. The background is a soft, out-of-focus white.

*Od autorky
románu
DOKONALÝ
VZŤAH*

Katarína Harmatová

**TO SOM
ZASE JA**

Katarína Harmatová

TO SOM ZASE JA

MODERNÉ
ROMÁNY

ISBN 978 - 80 - 8214 - 075 - 3

Katarína Harmatová

TO SOM
ZASE JA

moderné romány

Copyright © Katarína Harmatová 2021

*Venujem svojim rodičom.
Som rada, že vás mám.*

Prológ

Mala som za sebou príšerný deň. Keby len deň. Posledného pol roka som žila len zo dňa na deň. V ničom som nenachádzala útechu, a hoci ma všetci ubezpečovali, že to bude v poriadku, a že ma úplne chápu, ja som to videla inak. Nikto ma nedokázal pochopiť.

Bola som nešťastná a cítila som sa stratená. Presnejšie povedané ako v bludnom kruhu, z ktorého nevedlo žiadne východisko. Bol piatkový večer a ja som namiesto toho, aby som vysedávala v bare s priateľmi, sedela osamote doma. Vlastne to boli naši spoloční priatelia, ale Jack tu už nebol. Jediným mojím spoločníkom bola teraz fľaša alkoholu v ktorej som utápala svoju zlosť a depresiu, ktoré sa ma držali ako kliešť. Zovrelo mi žalúdok, zaboľelo ma pri srdci a po chrbte mi prebehol mráz. Hoci už

od Jackovej smrti ubehlo šesť mesiacov, ešte stále som sa z tej rany nedokázala spamätať a zakaždým mi v hrdle navrela hrča. Mala som pocit, že sa zadusím. Tak strašne mi chýbal.

Sklonila som hlavu a pozrela na úmrtné oznámenie. Na prednej strane bol ozdobným písmom vytlačený Jackov dátum narodenia a pomlčkou oddelený dátum úmrtia. Pri pomyslení, že tá čiarka znamenala jeho krátky život, mi zakaždým prišlo zle.

Smutné bolo, že som sa odcudzila aj svojim priateľom. Začala som sa im vyhýbať, pretože som sa pri nich cítila ako piate koleso u voza.

Dokonca som v sebe objavila nový nepoznaný pocit, žiarlivosť. Áno, žiarlila som na svojich priateľov a vlastne, aby som bola úprimná, žiarlila som na celý svet. Prišiel mi nespravodlivý. Všetci sa zabávali, opíjali, smiali, akoby Jack bol stále tu s nami a dokonca Hillary s Marcusom čakali svoje prvé bábätko. Život išiel ďalej, len ten môj sa akoby zastavil.

Možno si všetci o mne mysleli, že som sebecká, a nedokážem sa s nimi tešiť, ale tak to nebolo. Tešila som sa s nimi, len som nedokázala svoje emócie vyjadriť nahlas. Bola som nešťastná a všetko mi v tomto prekliatom priestore pripomínalo Jacka.

Už dlhšie som sa pohrávala s myšlienkou, či by nebolo lepšie vystáhnovať sa z bytu, zmeniť prostredie a vrátiť sa domov k rodičom. Hmm, ťažké rozhodnutie.

Milovala som Londýn, jeho veselý nočný život, nespočetné davy turistov a atmosféru mesta, ktoré nikdy nespalo. Do jednej reštaurácie, hneď tu za rohom, sme chodili s Jackom na steaky, pretože ich tam podľa neho pripravovali najlepšie, do inej sme chodievali na skvelé suši, do ďalšej si len vypiť a zabaviť sa s priateľmi, do malej kaviarničky oproti nášmu bytu sme chodievali v nedeľu na kávičku. Celé, celučičké mesto mi ho pripomínalo. Bola som z toho zúfalá.

V tú noc som toho veľa nenaspala, a keď som zadriemala, mala som pred očami Jackovu tvár. O šiestej ráno som to vzdala a vyliezla z postele spotená ako myš. Rozhodla som sa ísť na malú prechádzku a trochu si prevetrať hlavu. So smútkom v srdci som sa vybrala do neďalekého parku a sadla si na jednu z mnohých lavičiek. Keďže bola sobota ráno, a k tomu ešte pomerne zavčasu, bola som tu sama. Človek by povedal, že by som si na tú samotu už mala zvyknúť, ale opak bol pravdou. Ubíjala ma a v poslednom čase som mala čoraz častejšie dni, ktoré som v podstate celé preplakala. Mala som

dost tých dobre mienených rád, že to časom prebolí, že život sa dostane do normálnych kolají, len musím byť trpezlivá a bla bla bla.

Nič nepomáhalo, nič nefungovalo. S Jackom sme sa poznali od pätnástich rokov a sedem rokov sme boli manželmi. Bol mojou spriaznenou dušou, vedel ma rozosmiať, povzbudiť a aj keď sme sa občas hádali ako všetky normálne manželské páry, nikdy sme sa na seba nedokázali dlho hnevať. Milovala som ho. Ale Jack sa už nevráti a ja som musela myslieť na seba a na svoju budúcnosť.

Utrela som si oči a vstala z lavičky. Niekoľkokrát som sa zhlboka nadýchla a zažmurkala do spĺňajúceho dňa, aby som odohnala dotieravé slzy. Pevnejšie som si privinula kabát k telu, ktorý ma chránil pred mrazom a ruky som si vsunula hlbšie do vreciek. Pomalým tempom som kráčala späť k bytu. Po jeho odchode bol nesmierne tichý. Jediné, čo sa v ňom ozývalo bolo tlmené vrčanie chladničky, tichý šum televízora, ktorý som zapínala aj tak len preto, aby som sa z toho ticha nezbláznila.

1. kapitola

Ráno som sa zobudila do hustého sneženia. Veľké vločky sa dôstojne znášali k zemi, akoby komponovali vlastnú hudbu. Zem pokrývalo dobrých dvadsať centimetrov snehu a ťažké sivé mračná boli predzvesťou toho, že toto ešte nie je koniec. Ako malá, som v takéto dni, zvykla sedávať v okne, na úzkej a studenej parapete aj niekoľko hodín a sledovať toto nebeské divadlo. Vždy mi to prišlo nesmierne upokojujúce, božsky čisté a zároveň vznešené. Občas mi chýbali tie časy, keď mojimi jedinými problémami boli spory s rodičmi, pretože ma nútili ísť skoro spať alebo sa učiť, či jesť zelenú fazuľku s brokolicou, ktorú som z duše nezná-

šala. Pri tej spomienke som sa musela samovolne usmiať. Boli to dobré časy.

Teraz, keď som stála na prahu tridsiatky, som sa iba chytala za hlavu nad tým, ako som v detstve chcela byť strašne dospelá. Dnes by som dala neviem čo za to, aby som sa do toho bezstarostného obdobia mohla vrátiť. Mala som kde spať, na stole som mala vždy teplú večeru a hrejivé objatie mami, keď mi fúkala rozbité kolená a uistovala ma, že na druhý deň ma to už vôbec nebude bolieť. Dnes som sa na život pozerala ako na niečo zložité, komplikované, nespravodlivé a nemilosrdné. V jednej sekunde dokázal človeka pripraviť o to najdrahšie čo mal a vziať mu všetku chuť do života. Môj denný harmonogram vyzeral takto: *Vstať, prežiť deň, ísť spať.*

Do pohára som si naliala vriacu vodu a ponočila do nej vrecúško s čajom. Podišla som k oknu a vyzrela von. Stále snežilo. A to bol len začiatok decembra a zima sa ešte len začínala. Keď som si uvedomila, že ju prežijem sama, povzdychla som si a odvrátila sa od okna. Bola sobota, niečo krátko po deviatej a ja som opäť s plačom sedela na gauči a upíjala si z čaju, ktorý všetci považovali za liek na všetko. Tupo som hľadela na stenu a premýšľala, čo by sme dnes s Jackom asi robili. Do Vianoc ostávali tri týždne. Pôvodne som tieto Vianoce chce-

la odignorovať. No nakoniec som si to rozmyslela. Jack by bol určite rád, keby som si zohnala nejaký malý stromček a oslávila sviatky tak, ako sa patrí. Po krátkej úvahe som sa rozhodla vyraziť do mesta a jeden si zohnať. Rýchlo som položila do drezu prázdnu šálku a išla sa obliecť. Vonku bolo krásne. Sneh padal v ťažkých mokrých chumáčoch, ale pri dopade na mokrý chodník sa ihneď roztápal. Zabaľovaná do zimného kabáta som kráčala k najbližšiemu obchodnému centru. Len na chvíľu som zaváhala medzi štíhlou jedličkou a bohatou borovicou a zamyslela sa nad tým, ktorý by si asi vybral Jack. Nakoniec som tieto myšlienky zavrhla a vybrala si jedličku. Ani po kúpe stromčeka som nepocitovala žiadnu radosť z blížiacich sa sviatkov. Vnímala som to, ako splnenú povinnosť.

Keď som ho postavila do rohu miestnosti, zostala som stáť uprostred izby s rukami vo vreckách nohavíc a vdychovala jeho prenikavú vôňu. Na druhý deň ráno, kým ma ešte neopustila odvaha, alebo lepšie povedané, kým ma nepohltili clivé spomienky som vyzdobila stromček farebnými svetielkami a rôznymi ozdobami, ktoré sme si s Jackom počas nášho krátkeho manželstva zaobstarali. Hľadela som na rozsvietený stromček a rozmýšľala, akoby vyzerali naše Vianoce, keby nebol Jack ochorel. Čím bližšie bol Štedrý deň, myslela som na Jac-

ka častejšie a túžila po ňom. Z mojich trýznivých myšlienok ma vytrhlo zvonenie telefónu. Prstami som si zotrela slzy, ktoré mi stekali po líci a siahla po mobile, ktorý ležal na stole.

„Ahoj mami,“ zdvihla som hovor a pozdravila ju.

„Ahoj zlatko, ako sa máš?“ spýtala sa opatrne.
Zase tá blbá otázka.

„Mám sa dobre,“ odvetila som mierne podráždene.

„Už si premýšľala nad tým, ako stráviš Vianoce?“

„Nie, ale dnes som si ozdobila stromček,“ prehovorila som po chvíľke ticha s miernou dávkou hrdosťi.

„Určite je prekrásny,“ povedala a v jej hlase bolo cítiť nadšenie.

„Nechcela by si prísť na Vianoce domov? Príde aj Caroline s Lucasom a s deťmi. Mohli by sme si urobiť spoločné sviatky.“ Nastalo dlhé ticho. Na jednej strane by som sa rada vrátila domov, ale bála som sa, že pri pohľade na nich, šťastné dvojice, sa zasa budem cítiť ako to piate koleso na voze, a že všetci budú okolo mňa chodiť akoby som mala lepru. Na druhej strane som sa bála, že by som to tu sama bez Jacka asi nezvládla.

„Nechcem ťa do ničoho nútiť,“ prečala to ticho nakoniec mama. „Skús nad tým porozmýšľať.“

„Ja...“ zakoktala som sa.

„Kirsten, prosím, príd! Neostávaj tam sama. Tým si predsa nepomôžeš a ja ti sľubujem, že pri Theovi a Alessii určite prídeš na iné myšlienky.”

Povzdychla som si.

„Tak dobre. Prídem.”

„Myslíš to vážne?” tú radosť v hlase sa ani nesnažila skryť.

„Áno, myslím to vážne,” zopakovala som ešte raz.

„Ani nevieš ako si ma potešila. Daj vedieť, kedy prídeš. Uvarím niečo špeciálne.”

„Mami,” prevrátila som očami. „To nie je potrebné.”

„Ale je,” na chvíľu sa odmlčala. „Zaslúžiš si to.”

„Mami!”

Potom sme sa už venovali iba bežným veciam. Mama sa ma vypytovala na prácu, priateľov, či niekam chodím a ja zas na oplátku, čo majú oni nového doma. Kde je ocko, či stále trávi čas v záhrade a vo svojej malej dielničke alebo čo mali dobrého na obed. Porozprávala mi aj o huncútstvach, ktoré povystrájali Theo s Alessiou a nakoniec ma dôrazne požiadala, aby som jej určite znovu zavolala a dala jej vedieť, kedy dorazím. Rozlúčila som sa s ňou bez onoho pocitu osamelosti, ktorý sa ma vždy zmocnil, keď sme sa po telefóne lúčili. Zrejme to bolo tým, že som sa chystala domov.

Keď som zložila, lenivo som sa rozvalila v kresle a uvedomila si, že sa melancholicky usmievam. Dlhو som nehybne zízala na svoj postavený stromček. Slnko za oknom už bolo nízko a na dlážke vytváralo šikmé tieň. Od susedov sa ozývala hlučná vrtačka, a odkiaľsi z minulosti sa mi vynárali obrazy na celkom inú vrtačku, na tú, ktorú používal môj otec. Pred očami sa mi odvíjal tichý film príjemných spomienok z detských čias. Oprela som sa v kresle a dlho som sa v ňom kolísala. Asi hodinu som nostalgicky spomínala na staré dobré časy, až moje presvedčenie vrátiť sa domov bolo definitívne. Nakoniec som vstala, podišla ku kuchynskému pultu na ktorom som mala položený notebook a začala hľadať dostupné letenky. Trochu som sa bála, či ešte nejakú zoženiem, pretože to bolo na poslednú chvíľu. Každý sa ponáhlal domov, pretože nikto nechcel Vianoce stráviť osamote, bez rodiny, či blízkych. Tento rok pripadli sviatky na pondelok, preto som sa rozhodla odletieť z Londýna už v piatok a zúčastniť sa všetkých príprav na sviatky spolu s rodinou. Letenku som na počudovanie zohnala. V práci som si vybavila dovolenku, pokúpila som darčeky pre všetkých členov rodiny a už som sa nevedela dočkať, kedy budem môcť zavrieť svoj kufor a odísť na letisko. Pocit nedečkavosti a radosti ma neopúšťal, ba rástol každým dňom. Za tie dva týžd-

ne, čo mi na stole ležala letenka, som sa prinajmenšom zbalila a vybalila snáď desaťkrát.

Konečne nastal deň D. Zobudila som sa do daždivého rána, ale ani to neubralo z mojej nálady. Išla som domov, takže by mi neprekážalo, ani keby z neba začali padať sekery. Dobalila som si zvyšné veci a zavolala si taxík. Za vytrvalého dažďa som vystúpila pred medzinárodným letiskom a o dve hodiny neskôr som pristála v Manchestri.

*

Ak som čakala, že tu na mňa bude čakať slnkom zaliata krajina, mýlila som sa. Počasie bolo podobné tomu v Londýne. Keď som si prenajímala auto na dva týždne, bolo to ako sen. Už dobrých desať rokov, som viac ako päť dní po sebe doma nebola. Strčila som batožinu do malého kufra auta a nastavila si navigáciu. Vydala som sa na sever, do tichej štvrte na predmestí, kde som vyrastala. Na najbližšej výpadovke som zišla z cesty a vrátila sa do centra, aby som si prezrela mesto. Počas predchádzajúcich návštev som si nikdy nenašla čas zájsť do mesta a pozrieť sa, ako sa časom zmenilo. Keď som prechádzala po *King Street* a *Piccadilly*, konečne som mala pocit, že som doma. V štvrti *Curry mile* som

neodolala a zaparkovala auto na najbližšie voľné miesto. Vystúpila som a zhlboka sa nadýchla. Vo vzduchu sa vznášalo množstvo spomienok na roky, keď som tu ešte študovala. Zaplavovali ma pocity šťastia, radosti, ale zároveň aj smútku. Tolko jedinečných spomienok a nezabudnuteľných zážitkov na prežité detstvo sa mi viazalo práve s týmto miestom.

Vonku sa už začínalo stmievať a preplnené ulice zdobili rozsvietené vianočné dekorácie. Bolo pol šiestej, keď som autom zabočila do tichej ulice, kde som vyrastala. Išla som pomaly a porovnávala pocity, ktoré zvyčajne sprevádzali moje návraty domov. Za posledné dva roky som tu kvôli Jackovej chorobe nebola. Jeho zdravotný stav mu nedovoľoval cestovať, a ja som ho nechcela nechávať samého. Na to som ho až veľmi ľúbila.

Vypla som motor a zostala som sedieť. Skôr ako som vystúpila z auta, vyklonila som sa z okna a prezerala si dom. Vôbec sa nezmenil. Typická dvojposchodová budova s rozsiahlou terasou a udržovanou predzáhradkou na mňa pôsobila až neuveriteľne tmavo a sivo. Niežeby v decembri boli záhrady nejak farebné, ale v spomienkach som ju videla pestro. Zelená tráva, po ktorej som sa prechádzala bosými nohami okolo chodníka, ktorý viedol k vchodovým dverám, mala mama posadené

pestrofarebné kvety, ktoré príjemne voňali a tie dva holé stromy v kúte záhrady, boli vždy plné lístia. Ticho som zavrela dvere na aute a takmer nečujne som vybehla tých pár kamenných schodov ku dverám. Jemne som stisla kľučku a opatrne otvorila dvere. Vkradla som sa dnu a chvíľu nehybne počúvala. Z obývačky sa ozýval hlas moderátora nejakej diváckej súťaže a z kuchyne bolo počuť tiecť vodu a hrmot hrncov. Mama s otcom piekli medovníčky! Tá vôňa sa nedala s nijakou inou pomýliť. Bola som doma.

„Panebože,” zvýskla mama, keď si ma všimla postávať v dverách kuchyne.

„Kirsten,” položila valček, ktorým valkala cesto a utrela si ruky do zástery.

„Kde sa tu berieš tak skoro?” vyvalil oči otec a hneď si ma pritiahol do náručia. Toto som potrebovala. Hrejivé objatie.

„Chcela som vás prekvapiť,” povedala som pomedzi slzy.

„To sa ti aj podarilo,” odvetila mama a tiež ma vrúčne objala.

„Ako sa máš?” mierne sa odtiahla a celú si ma prezrela.

„Mám sa dobre,” zaklamala som a pokúsila sa na tvári vyčariť úsmev. Bol síce trochu neistý, ale stále to bolo lepšie ako nič.

„Ty ale vyzeráš, si vychudnutá na kosť,” povedal otec, keď sme sa pustili.

„Jedla si niečo? Máme ešte bravčové na hríboch v smotanovej omáčke,” ihneď ma ponúkla mama.

„To neodmietnem,” usmiala som sa.

„Ako si prišla?” zmenil tému otec.

„Požičala som si auto.”

„Prečo si nič nepovedala,” pôsobil trochu urazene. „Bol by som po teba prišiel na letisko.”

„Hm, to by už nebolo prekvapenie,” žmurkla som na neho.

„Nedáš si medovník?” ponúkol ma otec a podstrčil mi pod nos plný tanier ešte teplých koláčov. „Len si daj,” núkal ma, keď som záporne pokrútila hlavou. „Cesto som robil sám,” pochválil sa.

„No určite,” zasmiala sa mama. „Veď ty ani nevieš, z čoho sa to cesto skladá!” odsekla mu.

„Toto mi fakt celé tie roky chýbalo,” prehovorila som s plnými ústami.

„Čo?” pozreli obaja na mňa.

„Tieto vaše natahovačky,” povedala som s úsmevom.

Kým som za sebou zavrela dvere na svojej detskej izbe, vypočula som si ešte kto sa rozviedol, kto sa stihol oženiť, komu pribudol prírastok do rodiny a samozrejme to, akí čertíci vyrástli z mojej neterky a synovca. Bavili sme sa o všetkom možnom,

len téme Jack, sme sa vyhýbali. Mala som z toho rozporuplné pocity. Na jednej strane som to samozrejme vnímala ako ohľaduplnosť z ich strany, no na druhej strane som sa nevedela zbaviť pocitu, že ho už vystrnadili z našej rodiny a zabudli naňho.